

loven blot skulde være en Finantslov, der skulde indeholde deels Regjeringens Forslag og deels de respectve Things Beslutninger med Hensyn til Statsudgifterne i det Aar, hvorom der er Spørgsmaal, men ikke indeholde andre denne Opgave uvedkommende Bestemmelser. Den høitærede Finantsminister har antydet, at, naar Kammeradvocatens Embede blev ledigt, vilde man kunne bringe Thingene til at indsee Nødvendigheden af, at det igjen besættes og altsaa faae hiin Bestemmelse omændret; men jeg troer, det er bedre, at ingen urigtig Beslutning bliver tagen, end at der bliver Afgang til siden at remedere den.

Kirck: Min ærede Sidemand tilhøire (H. P. Hansen), yttrede nylig, at Staten ruudelig burde aflægge sine Embedsmænd, for derved at faae en Garanti med Hensyn til deres Dygtighed og Redelighed. Jeg er aldeles enig med ham heri, og jeg skulde ønske, at alle Statsjenerne vare saaledes aflagte, at de sølte sig tilfredse i deres Kald; at Ingen af dem leed af Næringsforger eller fristedes til paa anden Maade at gjøre sig en Indtægt, der just ikke kunde henføres til den lovlige Maade. For mig ligger i dette Afsnit opslaaet Told- og Consumtionsunderbetjentenes Gagering for Kjøbstæderne udenfor Kjøbenhavn. Heraf sees, at de ere aflagte med en Gage fra 200 til 325 Rbd. Enhver, der kjender Vigtigheden af disse Menneffers Stilling med Hensyn til at Toldintraderne gaae rigtigt ind i Kassen, vil vistnok med mig indbømme, at den Løn, som her er ansat, selv med dens høieste Beløb, er meget for lav. Om man end hertil kunde svare, at der er nok, der søge disse Embeder, og at Staten ikke behøver at give mere, saa troer jeg dog ikke, at det er rigtigt og statsklogt, at engagere Embedsmænd, til hvem man i det Dieblif, man engagerer dem til Statsjenerne, med temmelig Bished kan sige i Forveien: „J kunne ikke leve deraf, men see til paa anden Wei at gjøre Eder Indtægter, saa at J kunne holde det ud.“ Erfaringen har overbevist mig om, at dette ikke er saa sjeldent Tilfældet. Jeg har hos flere saadanne Statsjener seet, hvor kummerligt de sloge sig igjennem, hvormange Dage de have maattet savne varm Føde, hvorofte de have maattet

vende og dreie enhver Skilling til det Allernødvendigste til Livets Ophold, før de turde vove at give den ud. Naturligvis er her kun Tale om dem, som have Familie; et eenligt Menneffe behøver ikke saameget, det veed jo Enhver. Det har, som sagt, ofte været mig forunderligt at tænke mig Muligheden af, at disse Mænds Stilling er saa aldeles upaaagtet gaaet hen, uagtet der offentlig har været skrevet en heel Deel derom, uagtet det til Evidents er godtgjort, at Ingen af dem, naar de skulle comportere sig i de dem betroede Embeder, som sig hør og bør, kunne komme ud af det med en ringere Sum end mindst henved 4 til 500 Rbd., og det endog saa saa tarveligt, at Intet kan siges at være tilovers, og foruden det med den Tanke for Die, hvad der skal blive af deres Efterladte, hvem de ikke kunne efterlade det Ringeste, uden hvad Andres Godhed vil yde dem, og den ringe Pension, som er tilstaaet dem. Jeg siger, at det har været mig forunderligt at tænke mig, at disse Menneffers Stilling ikke er blevet forbedret, uagtet man vistnok maa erkjende, at de fortjene det, og uagtet man vistnok maa erkjende, at man i disse ringe Tjener har saa vigtige Statsjener, at det beroer paa dem, om Indtægterne med deres fulde Beløb skulle indflyde i Statskassen, eller kun med en mindre Sum, som da maa dækkes paa andre Maader. Jeg har følt det som Pligt ved enhver Leilighed, hvor det har været mig muligt, at udtale dette. Jeg vil saaledes ogsaa her ved denne Leilighed tillade mig at henlede ikke alene det høitærede Things, men ogsaa den høit ærede Ministers Opmærksomhed derpaa, haabende, at der vil findes Mulighed til at forbedre disse Statsjeneres Kaar.

Der er nylig omtalt en Communication med Horsens, og det var vistnok ønskeligt, om, som det er udtalt, et Dampskib kunde komme i Gang der, ligesom det var ønskeligt, om det paa flere Steder kunde blive Tilfældet med Hensyn til Forbindelsen mellem Jylland og Verne. Men man maa derhos tillige ønske, at Generalpostdirectionen vilde sørge for, at, naar man saaledes har faaet lettere Communicationsmidler, da ogsaa disse blive brugte med al tilbørlig Agt. Jeg sigter herved til Breves og Avisers Forsendelse og saa fremdeles, som